

VENSTRE ER PROBLEMET – IKKE ROHDE

Af Asger Aamund, bragt 19. november i Berlingske Tidende

Jens Rohde (MEP) har sammen med Europabevægelsens formand Erik Boel begået en visionær og idérig kronik i Berlingske søndag. Ikke alle deres forslag og betragtninger er hensigtsmæssige eller realistiske, men det er første gang i mands minde, at en dansk politiker har fremlagt et bud på mål og retning for det europæiske samarbejde. Politisk ligger EU i ruiner, fordi Unionen er forladt af Gud og mennesker. Magten og udviklingen er overladt til et embedsmandsvælde, der breder sig ukontrolleret. Danske politikere interesserer sig ikke for Europas fælles fremtid. Danske politikere er kompetente regionale, fordelingspolitiske håndværkere, der ud fra deres kommunalpolitiske begrebsverden hverken vil eller kan forholde sig til mål og strategier for EU's fælles fremdrift. I stedet for at anerkende Rohdes engagement og ansvarsfølelse, bliver han nu af sit parti behandlet som en samvittighedsløs ronkedor, der tisser i politibureauets rede og forstyrrer gravfreden i Venstres europapolitiske sarkofag. Imidlertid peger kronikken på flere forhold, der skal ændres og forbedres, hvis det europæiske samarbejde skal overleve inden for EU's rammer. Rohde og Boel konstaterer fuldstændigt korrekt og uomtvisteligt, at det politiske EU er brudt sammen, og at 'der er brug for et nyt sæt spilleregler, der kan vitalisere fællesskabet'. Kronikørerne peger på, at den demokratiske legitimitet skal styrkes. Ja, mon ikke? Parlamentet er en vits, der ikke tages med på råd, når det virkelig gælder. Parlamentet har ikke en gang ret til at stille forslag til ny EU-lovgivning. Denne ret har kun Kommissionen, der er udpeget, men ikke folkevalgt. Det svarer til at kun departementschefer i Danmark og ikke Folketinget havde ret til at forslå ny lovgivning. Det system havde vi i de sidste år under Besættelsen, og det må være nok. Rohde og Boel foreslår direkte valg af Kommissionens formand enten af parlamentet eller ved direkte valg i medlemslandene. Det ville være et skridt i den rigtige retning, men vil ikke kunne erstatte det reelle behov for et fuldt parlamentariseret EU med et parlament i to kamre som i den tyske forbundsstat. Ganske vist er der mange, der anser Ministerrådet for Parlamentets andetkammer. Det fungerer ikke, fordi Ministerrådet består af de 27 medlemsstats premierministre, der ikke interesserer sig for EU, men for hvad der kan tage kegler på den politiske hjemmebane, hvor de skal genvælges. Hvorfor skal Rohde en tur i gabestokken for at foreslå en højst nødvendig demokratisering af det europæiske samarbejde? Den europæiske gælds-krise, der ikke er en valutakrise, men en vækstkrise har tydeligt demonstreret behovet for kontante, finanspolitiske styringsværktøjer, hvis den fælles mønt skal kunne overleve. Det er, hvad der er under forberedelse og det er, hvad kronikørerne foreslår. Er det nu dansk EU-politik at modarbejde ansvarlige landes samarbejde hen imod en finanspolitisk føderation? Det er bestræbelser, som vi bør støtte selv om vi ikke hverken vil eller fortjener et føderalt medlemskab. Rohde og Boel ønsker en strammere styring af de enorme strømme af sociale flygtninge, der vælter ind over EU's grænser med en foreløbig opholdstilladelse udstedt af Italien til gengæld for et løfte om vidererejse. Hvis ikke der bliver sat en stopper for den trafik, drukner det nordlige og rigeste Europa i flygtningestrømmene fra Afrika med kurs mod de lande, der som Danmark frembyder de fedeste overførselsindkomster. Men Venstres partiledelse anser åbenbart importen af socialflygtninge for en gevinst for det danske samfund, siden Rohde nu skal en tur på kætterbålet for sine forslag om en mere effektiv regulering af folkevandringen fra Afrika. Selv om EU ikke er et politisk samfund, er det et økonomisk samfund af stor geopolitisk betydning. EU's mere end 400 millioner borgere repræsenterer umådelige værdier, som reelt ligger ubeskyttet hen. Ganske vist eksisterer der et NATO-samarbejde, men

det vil være naturligt, at EU udviklede et fælles forsvar både til beskyttelse af egne værdier og aktiver, men også til international, militær indsats, hvor det er nødvendigt for at forsvare frihed og demokrati. Også dette forslag fra kronikørerne har oprørt de slumrende Venstrebosses. Hvem havde de ellers forestillet sig skulle beskytte EU? Russerne? Endelig tager Rohde og Boel et højst påkrævet opgør med EU's kompleks af social- og beskæftigelsesfonde, hvis tildelinger er præget af nepotisme, kammerateri og spekulation. Lad os få de fonde afmonteret og i stedet anvende begrænsede midler til investeringer, der beviseligt kommer fællesskabet til gode. Et godt, men kontroversielt forslag, der vil skabe mange fjender i EU-bureaukratiet, der elsker disse byzantinske fondslabyrinter over alt på jorden. Det gør Venstretoppen formodentlig også, siden Rohde nu skal have på puklen for sit indlysende rigtige initiativ.

I tænketanken European Council on Foreign Relations har vi på det seneste afholdt vore møder under overskriften: Reinventing Europe – altså en genopfindelse af Europa. Nu er der jo ingen grund til at opfinde noget, der er der i forvejen. Vore møder forudsætter således, at det politiske EU er væk og må opfindes på ny. Denne erkendelse har været smertelig, men nødvendig. I stedet for at pukke på Rohde, skulle Venstres ledelse hellere komme i arbejdstøjet og hjælpe med at få det europæiske samarbejde på skinner igen.